

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/215/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2123012686
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2123012686.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a Mgr. Pavla Macháča v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D., v konaní o žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 02.10.2023, č.k. 10PP/70/2023-21, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 29. novembra 2023 v Trnave takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D., z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Trnava rozhodol podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku a § 66 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2 Trestného zákona tak, že zamietol žiadosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D., o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 08.11.2017 sp. zn. 1T/117/2017 a trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 12.01.2016 sp. zn. 1T/4/2016 v spojení s uznesením o neosvedčení sa v skúšobnej dobe Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 24.10.2018 sp. zn. 1T/4/2016.

Okresný súd napadnuté uznesenie odôvodnil v rozsahu č.l. 21-26 spisu.

Proti tomuto uzneseniu zahlásil, ihneď po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí, sťažnosť odsúdený A. B. (č. l. 19 spisu), ktorú bližšie písomne odôvodnil vlastnoručným písomným podaním, v ktorom namietal, že okresný súd neprihliadol na iné skutočnosti ako na jeho trestnú minulosť a život pred odsúdením, čo je v rozpore s § 66 ods. 1 Trestného zákona. Predmetným prístupom vytvoril prísnejšiu právnu úpravu podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody pre recidivistov a možnosť jeho prepustenia tak vylúčil. K tomu poukázal na judikatúru Ústavného súdu (III. ÚS 355/2021). Ďalej namietal, že okresný súd poukazuje na rôzne rozhodnutia, ktoré sa však obsahovo netýkajú jeho prípadu a taktiež niektoré už boli prekonané, zrušené na Ústavnom súde, nakoľko podkopávali základy štatútu Rady Európy. V ďalšom namietal, že popísané skutočnosti v napadnutom uznesení sú v rozpore so zásadou ne bis in idem. Rovnako poukázal na to, že správanie sa odsúdeného podľa súdu je účelové, ale bližšie nie je špecifikované. Preto zastával názor, že napadnuté uznesenie je v duchu zlomyseľnosti a vyššie uvedenú zásadu otáča chrbtom. Poukázal tiež na to, že z uznesenia vyplýva, že odsúdený ani teraz ani v budúcnosti už nikdy nemôže byť prepustený na slobodu, avšak trestnú minulosť už odsúdený nevie ovplyvniť. V ďalšom obsiahlo citoval judikatúru Ústavného súdu (I. ÚS 36/2022, I. ÚS 250/2023). Následne dôvodil, že predložil súdu riešenie v zmysle § 68 ods. 1 Trestného zákona vzhľadom na § 51 ods. 3 a 4 Trestného zákona, teda že predložil potvrdenie o práci a dôkaz, že mu zamestnávateľ zabezpečí bývanie. Bol toho názoru, že napadnuté uznesenie je lakonické a absentujú v ňom esenciálne prvky, na ktorých je trestná politika štátu postavená. Taktiež poukázal na to, že riaditeľ ÚVTOS konštatoval, že odsúdený preukazuje splnenie podmienok na podmienené prepustenie a odporúča ho podmienenčne prepustiť. V ďalšom opätovne citoval judikatúru Ústavného súdu (I. ÚS 509/2022, I. ÚS 36/2022), pričom k tomu namietal, že v tomto smere je napadnuté uznesenie

nedostatočne odôvodnené, formalistické, lakonické a arbitrárne. Vo svojom návrhu žiadal, že podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušuje sa napadnuté uznesenie v celom rozsahu a vec sa vracia súdu I. stupňa, aby o nej znovu konal a rozhodol.

Prokurátor prítomný na verejnom zasadnutí sa vzdal práva na podanie sťažnosti (č. I. 19 spisu).

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku, pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 192 odsek 1 Trestného poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako i konanie, ktoré predchádzalo tomuto výroku a tak zistil, že sťažnosť podala oprávnená osoba v zákonom stanovenej lehote, avšak nie je dôvodná.

Krajský súd je toho názoru, že okresný súd po obdržaní žiadosti odsúdeného A. B. o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody postupoval procesne bez akýchkoľvek pochybností, keď vo veci určil termín verejného zasadnutia na 02.10.2023, kde mal odsúdený možnosť vyjadriť sa k svojmu správaniu vo výkone trestu odňatia slobody, vykonal všetky dôkazy, ktoré sú potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie o žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a rozhodol spôsobom, ktorý si osvojil aj krajský súd.

Vo svojom uznesení okresný súd v súlade s ustanovením § 176 ods. 2 Trestného poriadku rozviedol všetky zákonné a právne skutočnosti, na základe ktorých mal za to, že žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nie je možné vyhovieť.

Podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona, súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmiennečného trestu odňatia slobody,

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmiennečného trestu odňatia slobody,

c) ak ide o osobu odsúdenú za zločin, ktorá nebola pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody po výkone polovice uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmiennečného trestu odňatia slobody; súd zároveň nariadi kontrolu technickými prostriedkami.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona, pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Z vyššie citovaných ustanovení § 66 Trestného zákona vyplýva, že súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť z výkonu trestu po splnení jednak formálnej podmienky, a to zákonom stanovenej doby výkonu trestu, a jednak po splnení dvoch materiálnych podmienok, ktorými sú splnenie povinností a správanie odsúdeného, ktorými preukázal polepšenie a tiež skutočnosť, že sa od odsúdeného môže očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody znamená podstatnú zmenu spôsobu jeho výkonu a preto by táto možnosť mala byť umožnená len odsúdenému, u ktorého je reálny predpoklad, že uložený trest splnil svoj účel aj bez potreby celkového výkonu tohto trestu v ústave na výkon trestu odňatia slobody. Súd preto musí skúmať všetky okolnosti svedčiace o možnostiach prevýchovy odsúdeného, ako aj jeho správanie vo výkone trestu odňatia slobody.

Preskúmaním obsahu spisového materiálu krajský súd zistil, že okresný súd správne konštatoval, že odsúdený splnil formálnu podmienku na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, teda že vykonal potrebnú časť výmery uložených trestov zmysle § 66 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a zároveň splnil aj prvú materiálnu podmienku, že svojím správaním počas výkonu trestu odňatia slobody preukázal polepšenie a zároveň správne a v súlade so zákonom posúdil nesplnenie druhej materiálnej podmienky, teda že od odsúdeného nemožno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Pokiaľ ide o splnenie druhej materiálnej podmienky, túto súd skúma a objasňuje komplexnejšie, posudzuje všetky okolnosti súvisiace s osobou odsúdeného, jeho osobné charakterové vlastnosti, celkový postoj k spoločenským normám, prostrediu, v ktorom žil, celý jeho doterajší život, povahu charakter trestnej činnosti, pre ktorú je vo výkone trestu s jediným cieľom, či všetky tieto skutočnosti

umožňujú prijať prognózu, že v prípade prepustenia na slobodu povedie riadny život, t. j. život v súlade s právnymi morálnymi a etickými normami spoločnosti.

Preto okresný súd správne a v súlade so zákonom dospel k záveru o tom, že odsúdený nespĺňa druhú materiálnu podmienku a to vedenie riadneho života v prípade podmieneného prepustenia. V tomto prípade sa krajský súd plne stotožnil s názorom prvostupňového súdu, na ktorý odkazuje.

Nad rámec uvedeného prvostupňovým súdom v odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd uvádza, že v neprospech odsúdeného v prvom rade svedčia štyri záznamy v registri trestov, z ktorého tiež rezultuje, že odsúdenému boli doteraz ukladané tresty odňatia slobody podmienené, pričom ani možnosť, ktorá bola odsúdenému podmieneným odsúdením na nápravu poskytnutá, nevyužil a dopustil sa opätovne, dokonca počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, úmyselnej protiprávnej trestnej činnosti. Odsúdený síce pred spáchaním trestného činu, za ktorý aktuálne vykonáva trest odňatia slobody, nebol nepodmienečne odsúdený, teda vo výkone trestu odňatia slobody je po prvý krát, no je potrebné si uvedomiť, že len približne rok po tom, ako mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody pre inú trestnú činnosť, sa dopustil úmyselnej trestnej činnosti vyššej závažnosti – zločinu znásilnenia. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že trestný čin (za ktorý bol odsúdený a aktuálne v ústave na výkon trestu) bol spáchaný závažným, spoločensky neakceptovateľným násilným konaním, keď donútil ženu k súložiu a tento čin spáchal na chránenej osobe (osobe blízkej). Predmetné odsúdenie predstavuje štvrtý záznam v registri trestov, pričom už aj v minulosti bol právoplatne odsúdený za spáchanie násilnej trestnej činnosti (trestného činu obmedzenie osobnej slobody, lúpeže a porušenie domovej slobody), a to rozhodnutím Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 12.10.2001, sp. zn. 2T/121/2001, z čoho vyplýva, že na odsúdeného možno hľadieť ako na špeciálneho recidivistu k páchaniu násilnej trestnej činnosti, pretože tejto sa dopustil opakovane.

Z predchádzajúceho života odsúdeného teda možno vyvodiť, že jeho sklony k porušovaniu zákona a k páchaniu trestnej činnosti, nateraz prevyšujú nad ochotou žiť riadny a slušný život, keď možno konštatovať, že doposiaľ uložené tresty sa u neho evidentne minuli účinkom a nechal si z nich žiadne ponaučenie, keďže s odstupom času doposiaľ vždy pokračoval v páchaní ďalšej trestnej činnosti, dokonca aj obdobnej násilnej. Nanajvýš krajský súd v tejto súvislosti u odsúdeného poukazuje na menej priaznivú resocializačnú prognózu na základe stredného rizika recidívy trestnej činnosti, ktorá taktiež nesvedčí v prospech novej prognózy, že odsúdený povedie na slobode riadny život. K tomu je z pohľadu krajského súdu nutné pripomenúť, že u viacnásobných recidivistov, ktorí sa opakovane dopúšťajú závažnej alebo druhovo totožnej trestnej činnosti ich osobnostné narušenie poskytuje iba veľmi slabé záruky, že by sa v budúcnosti trestnej činnosti nedopustili.

Rovnako je potrebné prihliadnuť aj na zaradenie odsúdeného v ústave na výkon trestu, pričom aj keď bol odsúdený zaradený na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, v súčasnosti si trest odňatia slobody vykonáva v diferenciálnej skupine „B“, čo rovnako svedčí o potrebe prísnejšieho režimu, ktorý je základom diferencovaného zaobchádzania.

S poukazom na predchádzajúce argumenty vyhodnotil krajský súd sťažnostné námietky odsúdeného ako nedôvodné. K týmto krajský súd v prvom rade uvádza, že zmysel podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu bol odsúdený automaticky prepustený po odpykaní stanovenej doby na slobodu. Na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody neexistuje právny nárok, podmienené prepustenie je na mieste len v tom prípade, ak vzhľadom ku všetkým okolnostiam, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený sa vplyvom výkonu trestu odňatia slobody polepšil a na slobode povedie riadny život.

Potom k sťažnostným námietkam odsúdeného, že popísané skutočnosti v napadnutom uznesení sú v rozpore so zásadou ne bis in idem, k týmto krajský súd uvádza, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život v zmysle § 66 ods. 2 Trestného zákona je potrebné skúmať aj pri zohľadnení okolností predchádzajúceho života odsúdeného vrátane jeho skorších odsúdení (R 5/2017) ako i prihliadať na charakter a povahu spáchanej trestnej činnosti. Inak povedané, podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je na mieste len v tom prípade, ak vzhľadom ku všetkým okolnostiam, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko recidívy, pričom takouto okolnosťou, ktorá má pri rozhodovaní o podmienenom prepustení význam, je podľa odbornej literatúry, ako aj bohatej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (viď napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 3 Urtost 3/2015, sp. zn. 3 Urtost 1/2015, sp. zn. 6 Urtost 1/2015, 4 Urtos/9/2019) aj predchádzajúci spôsob života odsúdeného, vrátane jeho trestnej činnosti.

Preto ak aj odsúdený zastával názor, že okresný súd poukazuje na rôzne rozhodnutia, ktoré už boli prekonané, zrušené na Ústavnom súde, nakoľko podkopávali základy štatútu Rady Európy, k tomu si

krajský súd dovoľuje poukázať na aktuálne rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 07.09.2023, sp. zn. III. ÚS 452/2023, ktoré vyvracia tvrdenie odsúdeného v tom zmysle, že popísané skutočnosti v napadnutom uznesení sú v rozpore so zásadou ne bis in idem, pretože aj podľa obsahu predmetného rozhodnutia Ústavného súdu SR „zohľadnenie predchádzajúcich odsúdení, či dokonca odsúdenia, pri ktorom bol uložený vykonávaný trest odňatia slobody ako jednej z okolností, z ktorej bol vytvorený záver o tom, že u odsúdeného nemožno očakávať to, že povedie riadny život, nemožno posúdiť ako porušenie zákazu sťahania za čin, za ktorý už bola osoba žiadajúca o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odsúdená.“

Preto ak aj odsúdený poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR napr. pod sp. zn. I. ÚS 250/2023 alebo pod sp. zn. I. ÚS 36/2022, v nadväznosti na tieto treba poznamenať, že v danom prípade nejde o situáciu, že by návrh na podmiennečné prepustenie odsúdeného bol zamietnutý výhradne len na základe trestnej minulosti odsúdeného. Krajský súd totiž predmetný záver vyslovil po komplexnom posúdení všetkých relevantných faktorov, teda nielen s poukazom na kriminálnu minulosť odsúdeného, ale reflektoval aj na správanie sa odsúdeného počas pobytu vo výkone trestu, no zohľadnil tiež vyššiu závažnosť spáchanej trestnej činnosti, za ktorú je vo výkone trestu a tiež závery o resocializačnej prognóze odsúdeného vychádzajúce z hodnotenia riaditeľa, ktorý ustálil, že resocializačná prognóza je na základe stredného rizika recidívy menej priaznivá, pričom uvedená prognóza je podporená výsledkami odbornej diagnostiky (Crimi Risk Assessment). Ide o hodnotiaci nástroj, ktorý sa celosvetovo uplatňuje v justičnej praxi ako tzv. nástroj na určenie rizík a potrieb hodnotenej osoby, pričom tento nástroj bol pred jeho zavedením do praxe podrobený externej odbornej konzultácii na národnej a medzinárodnej úrovni a najmä prešiel pilotným testovaním (overovaním v praxi). Za spracovanie položiek diagnostického formulára zodpovedá kolektív hodnotiteľov (zložený zo sociálneho pracovníka, pedagóga, psychológa, pracovníka preventívno-bezpečnostnej služby a sociálneho kurátora - metodika), pričom hodnotitelia sú pri administrácii konkrétneho dotazníkového formulára (hodnotení konkrétneho odsúdeného) nezávislí a využívajúci pri ňom informácie o kriminálnej minulosti odsúdeného, charaktere trestnej činnosti, osobnosti odsúdeného a správaní počas výkonu trestu. Pri stanovení resocializačnej prognózy odsúdeného prostredníctvom predmetnej odbornej diagnostiky sa posudzovanie relevantných okolností neobmedzilo iba na kriminálnu minulosť odsúdeného, ale zohľadňovalo komplexne okrem kriminálnej minulosti aj osobnosť odsúdeného a jeho správanie počas výkonu trestu (II.ÚS 357/2023).

Preto s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd ostatné sťažnostné námietky poukazujúc na nesplnenie druhej materiálnej podmienky vyhodnotil ako nedôvodné, nakoľko tieto vychádzajúce z celkového komplexného hodnotenia osoby odsúdeného, jeho osobných a charakterových vlastností, celkového postoju k spoločenským normám a pravidlám, z prostredia, v ktorom žil pred nástupom na výkon trestu, z povahy a charakteru spáchanej trestnej činnosti.

Aj napriek tomu, že riaditeľ ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou v hodnotení odsúdeného uviedol, že odsúdený preukazuje splnenie podmienok na podmiennečné prepustenie a odporučil podmiennečné prepustenie odsúdeného, na čo odsúdený v sťažnosti poukazuje, súd, ktorý rozhoduje o návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, nie je v žiadnom prípade viazaný uvádzaným záverom a odporúčaním riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody v podávaných hodnoteniach. Výlučne súd je kompetentný posudzovať splnenie zákonných podmienok pre podmiennečné prepustenie odsúdeného osoby z výkonu trestu odňatia slobody, pričom je na zvážení súdu, či si uvedené odporúčanie osvojí a pri zohľadnení a zhodnotení všetkých skutočností návrhu vyhovie alebo nie.

K ďalším sťažnostným námietkam odsúdeného krajský súd uvádza, že oceňuje aktuálne správanie sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody, avšak ani aktuálne pozitívne správanie odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody pre súd nerozptýlilo pochybnosti o tom, či od odsúdeného možno očakávať vedenie riadneho života v budúcnosti. V danom smere krajský súd pripomína, že je pravdou, že každá osoba si v živote zaslúži dostať šancu na nápravu chýb, ktorých sa dopustila v minulosti a na preukázanie, že jej zlyhanie bolo ojedinelé a už sa nebude opakovať. Avšak odsúdený A. B. dostal zo strany spoločnosti, resp. súdu možnosť preukázať, že poskytnuté šance na vedenie riadneho života v podobe podmiennečného odsúdenia na jeho nápravu postačujú. Žiaľ, nestalo sa a odsúdený sa opätovne dostal do rozporu so zákonom a to aj počas plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia, čo nasvedčuje tomu, že na nápravu odsúdeného a uvedomenie si negatívnych dôsledkov jeho konania zjavne nemal vplyv žiadny z uložených trestov. Sťažnostný súd teda nemá v osobe odsúdeného záruku, že sa opätovne nedopustí protiprávneho konania a bude na slobode viesť riadny život.

Pokiaľ odsúdený opätovne, poukázal vo svojej sťažnosti, tak ako aj v žiadosti, na to, že má v prípade podmiennečného prepustenia zabezpečené ubytovanie a zamestnanie, k tomu krajský súd uvádza, že ide

nepochybne o skutočnosti vytvárajúce predpoklady, ktoré by mohli spolupôsobiť ako priaznivé faktory, avšak dané skutočnosti nie sú v kontexte už vyššie uvedeného dostatočné na to, aby súd žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vyhovel. Naopak, z histórie správania sa odsúdeného možno vyvodíť, že jeho sklony k porušovaniu zákona a k páchaniu trestnej činnosti prevažujú nad ním prezentovanou ochotou žiť riadny a slušný život. Vzhľadom aj na povahu spáchanej trestnej činnosti (§ 66 ods. 2 Trestného zákona) ako i jeho trestnú minulosť, v zmysle ktorej sa opakovane dopúšťal trestnej činnosti, súd nedôveruje odsúdenému do takej miery, že skonštatuje, že v prípade podmiennečného prepustenia bude viesť na slobode riadny život. Preto krajský súd konštatuje, že pravidlá normálneho spolužitia je odsúdený podľa všetkého schopný rešpektovať zrejme len pod dozorom a vo vynútených podmienkach výkonu trestu.

Sťažnostný súd je zároveň názoru, že ani uložené obmedzenia alebo povinnosti pri podmiennečnom prepustení odsúdeného by neboli zárukou, že odsúdený po podmiennečnom prepustení povedie riadny život. Sťažnostný súd ich považuje za nedostatočné vzhľadom na osobu odsúdeného, ktorý opakovane neprejavuje rešpekt k pravidlám a právnemu poriadku. Keďže odsúdený už bol mnohokrát trestne stíhaný a zároveň odsúdený a ani táto skúsenosť ho od ďalšieho protiprávneho konania neodradila, nemožno dôvodne predpokladať, že by rešpektoval uložené povinnosti a obmedzenia. Sťažnostný súd teda nemá v osobe odsúdeného žiadnu záruku a má vážne a dôvodné pochybnosti o tom, že bude po podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody viesť riadny život.

Záverom krajský súd len uzatvára, že zohľadňujúc resocializačnú prognózu odsúdeného, stredné riziko recidívy trestnej činnosti ako i povahu trestného činu, pre ktorý je odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody, dospel k záveru, že práve predčasným ukončením výchovného pôsobenia uloženého trestu a participácie na programe zaobchádzania v podobe podmiennečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody by nebolo možné dosiahnuť jeden z účelov trestu, a síce vytvoriť podmienky a pripraviť odsúdeného na riadne vedenie života po výkone trestu a odradiť ho od recidívy trestnej činnosti.

Podľa § 193 odsek 1 písm. c/ Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť ak nie je dôvodná.

Z vyššie uvedených dôvodov aj krajský súd má za to, že u odsúdeného nie sú splnené zákonné podmienky na jeho podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody v zmysle § 66 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2 Trestného zákona, preto v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.